

Gastheer vertrekt

Drukke spreekuren die bezocht werden door boeren, burgers en buitenlui op klompjes

ZWOLLE – Voor gasten en medewerkers van het Oversticht zal het even wennen zijn. Na jarenlang te zijn ontvangen door Anton Richter, blijft vanaf deze week zijn stoel achter de balie leeg. Een nieuw tijdperk voor het kantoor, maar ook voor hemzelf.

Ton was net 21 toen hij voor het eerst bij het Oversticht binnenstapte. "Ik las er wat over in de krant, en liefhebber van architectuur en monumenten als ik ben, leek me het leuk om bij hen te werken. Ik ben nog begonnen in de Koestraat, in een pand tussen de Grote Sociëteit en de Lutherse kerk. Een mooie tijd met drukke spreekuren die bezocht werden door boeren, burgers en buitenlui. De klompjes stonden in de gang", mijmert hij.

"In die tijd bestond mijn functie nog niet, die heb ik gaandeweg echt zelf vormgegeven. Ik begon met het ordenen van het archief en heb later administratief werk voor welstand gedaan. Vanaf de jaren '70 ben ik steeds meer dienstverlenend te werk gegaan. Toen er ruimte kwam om de plek van receptionist in te vullen, bleek dat mij wel te lig-

gen. Het directe contact of via de telefoon heeft mij tot mijn laatste werkdag geboeid. Mijn creativiteit aan te boren om ervoor te zorgen dat mensen zich op hun gemak voelden, dat is altijd mijn uitgangspunt geweest." Als je hem vraagt wat zijn functie nu precies inhield, blijft het even stil. Daarna volgt er

een hele opsomming. "Bijna teveel om op te noemen. Receptie, telefoon in combinatie met administratief werk, de inkoop van food- en non-foodproducten, het organiseren van lunches, ontvangsten en partijen, het afstemmen van agenda's van de welstandscommis-

sies, de aandacht voor zieken en zuchten, de wisselende kunstcollectie en natuurlijk de bloemen. Daar ben ik dol op. Wekelijks, mede ter verwelkoming, bloemen op kleur voor de hal uit te zoeken. En altijd op de persoon gerichte boeketten of bloemstukken samen te stellen voor het meest prille gelukkige of het droevigste moment in het leven van collega's en relaties", zegt hij. "Met veel plezier heb ik geprobeerd mijn steentje bij te dragen om de werksfeer zo prettig mogelijk te beïnvloeden." Tegenwoordig zou je me facilitair manager kunnen

noemen, maar ik voel mij eigenlijk nog het meest de gastheer van het Oversticht." Met zijn eenenzestigste jaar nam de gastheer vrijdag na veertig jaar afscheid van zijn collega's om te gaan genieten van een welverdiende rust. Of hij bang is om in een diep gat te vallen? "Nee, ik zie er niet tegenop. Ik was al een tijdje aan het afbouwen en heb de laatste maanden steeds minder gewerkt. Mijn collega's zeggen dat ik straks vaak langs moet komen, en dat vind ik leuk. Maar niet te vaak, want je moet ze niet voor de voeten lopen als je eenmaal afscheid genomen hebt."

Veertig jaar lang was Ton Richter het gezicht van het Oversticht. Als gastheer zorgde hij ervoor dat het zijn medewerkers en bezoekers aan niets ontbrak.

DOOR ERNA EKKELKAMP